

SLAVOMÍR SLAVÍD MŮC

CHUŤ SNOV

Ďakujeme, že ste si kúpili túto knihu.
Prajeme vám príjemné čítanie.

enribook

SLAVOMÍR SLAVIO MÔC

CHUŤ SNOV

Copyright © Slavomír Slavio Môc 2020
Cover © Free-Photos Pixabay
Cover Design © Erika Jarkovská
Slovak Edition © ENRIBOOK 2020

ISBN 978-80-89948-41-3

SLOVO AUTORA NA ÚVOD

To, že držíte v rukách túto knihu, je jedným zo svedectiev, že sny sa plnia. Mojším najskôr tajným, neskôr nespútaným snom bolo priniesť na svet príbeh, ktorý poteší, zaujme, prebudí vašu vôľu robiť veci v zhode so svojím vlastným *Ja*. Verím, že zážitok, ktorý som mal pri písaní, sa presunie do vašich kresiel, gaučov, stoličiek či postelí a budete ho zažívať i vy. Jedného rána u mňa skrsla myšlienka, že všetko, čo mi moja duša pošepká, napíšem. Započúvať sa do šepotu v hluku okolitého sveta sa mi darilo niekedy viac, inokedy menej. Snažil som sa zachytiť tie jemné vibrácie a zapísať ich tak, ako ku mne prichádzali.

Esther Hicks hovorí, že: „Spôsob, ktorým vesmír pracuje je taký, že ak sa zladíte s energiou, ktorá tvorí svety a potom ste inšpirovaní k akcii, alebo k úsiliu, udeje sa omnoho viac.“

Tento výrok bol pre mňa inšpiráciou písať ďalej a vždy, keď sa mi podarilo naladiť sa na hlavného hrdinu Sama, príbeh sa mi otváral pred očami a moje prsty kolkokrát nestíhali zapisovať. Možno sa pýtate, prečo „Chuť snov“. To preto, lebo až keď prekonáme ostych, strach z neznáameho a okoštujeme čo nám život za hranicou nepoznaného prináša, zistíme, akú má v skutočnosti chuť. Nemusí byť vždy najsladšia, ale keď prehltáme kyslé či horké, vieme si vychutnať chuť sladkého o to výraznejšie. Koniec-koncov ješ iba sladké sa nedá donekonečna. Nebojte sa skúšať nové chute, prežiť nové zážitky, stretávať sa s novými ľuďmi, pustiť sa s vervou do nových projektov, otvoriť dvere neznámemu.

Dôležitá pri tom všetkom je dôvera. Od narodenia dôverujeme rodičom napríklad v tom, že keď nás vyhodí do

vzduchu, určite nás chytia. Preto sa každé jedno dieťa pri takomto niečom smeje. Neskôr dôverujeme škole, že vďaka tomu, čo sa v nej naučíme, budeme žiť život, ktorý bude pre nás ten naj. Dôverujeme kamarátom, že budú stáť pri nás, dôverujeme deťom, že nás v ničom nesklamú. Dôverujeme nadriadeným, že nám za odvedenú prácu poskytnú adekvátnu odmenu, dôverujeme štátu, že sa o nás postará, lekárom, že nás budú liečiť, reklamám, že po zakúpení ponúkaného tovaru budeme šťastnejší, láskam, že nás neprestanú lúbiť. Akosi sme však zabudli dôverovať sebe. A dôverovať svojim rozhodnutiam, že nás poženú za splnením našich túžob.

Ujasniť si, čo chcem od života, je prvá fáza spoznávania tej nekonečnej cesty, ktorá nás môže k našim cieľom priblížiť. Hlavného hrdinu možno prirovnať k hocikomu. Každý z nás sa snažil alebo práve snaží dokončiť štúdium, aby si nadobudnutými vedomosťami zabezpečil príjemný život. Nemusí to byť hneď, ale nech je to čo najskôr, lebo život beží veľmi rýchlo. Zastaviť sa je prejavom slabosti a tá sa v dnešnej dobe nenosí, no najmä neodpúšťa. Keď vaše srdce dokáže prehovoriť rozum, aby sa nadchlo pre niečo nevidané, začnú sa udalosti vo vašom živote vyvíjať iným, aj keď prirodzeným smerom. Možno sa ocitnete na novom mieste, v novej krajine alebo nájdete spriaznenú dušu. Putovaním za vlastnými snami zistíte, že je rozdiel žiť naplneným životom a životom plným strachu. S čistým srdcom a odhodlaním vstupujete do každého dňa, aby ste si plnými dúškami vychutnali všetky radosti, ktoré vám daná chvíľa prináša, lebo už viete, že sny majú takú chuť, aké ingrediencie k nim pridáme pred samotným ochutnaním.

„Čo na to povedia ľudia?“

To je najčastejšia otázka, ktorá zabíja naše sny. Nebojte sa prekonať strach a urobiť ten povestný prvý krok. Nikto iný ho za vás nemôže urobiť. A to je výborná správa, lebo vy

najlepšie viete, kde vás to fahá. Ja zasa viem, že máte všetky predpoklady, aby vás kroky viedli po ceste k vašim tajným snom, k poznaniu, že život je nikdy nekončiaci zázrak. Aj vy môžete uchopiť tú najjemnejšiu nitku v pavučine všedných dní a preplieť sa ňou k vytúženému šťastiu. Nedajte sa odradiť pochybovačmi, žijete svoj život a nie niekoho iného, a preto sny, po ktorých túžite, sú vašimi snami a vy máte plné právo, aby sa vám splnili do poslednej bodky.

PREDSLOV

Koncom roka 2017 som organizoval sériu prednášok o pozitívnom myslení v Nitre. Zúčastnil sa ich aj milý pár z Martina. Manželia Slavomír a Katka Môcovi. Neskôr sme si so Slavomírom začali písať a mne to v mnohom pripomínalo moje začiatky. Veľmi mi to ma prekvapila jeho správa, ktorú som dostal 21.12.2017 a v ktorej ma okrem iného požiadal o „nejaký dobrý tip“ na knihu pre jeho 11-ročnú dcéru. Verte mi, že nemám väčšiu radosť, ako keď prebudení rodičia začnú viesť svoje deti k sebaopoznávaniu. Odporučil som mu trilógiu o Säre od Esther Hicks, ktorú som sám čítal.

Slavomír mi pripravil ďalšie milé prekvapenie hneď v januári, keď mi poslal link na svoju facebookovú stránku „Skvelý život“, kde začal publikovať citáty o pozitívnom myslení, zdieľať zaujímavé články o osobnom raste. Bolo a stále je z neho cítiť nadšenie a túžbu ponúknuť širokej verejnosti zrozumiteľné informácie o osobnom raste, pozitívnom myslení a sebarozvoji.

Som vďačný za skúsenosť vo forme písania vlastnej knihy. Pracoval som na nej takmer rok a dodnes si viem veľmi živo predstaviť každý detail procesu tvorby. Písanie, následne kontroly, prepisovanie, korekcie, výber obálky, stretávanie s ľuďmi, ktorí mi láskyplne pomáhali. Všetkým by som doprial ten pocit, keď vám z tlačiarne prídu ešte „teplé“ vytlačené knihy a vy chytíte jednu do ruky a „mojkáte“ si ju ako vlastné dieťa. Čerešňou na torte je, keď ju vidíte v kníhkupectve. Mój sen sa zhmotnil.

Všetky spomienky sa mi vrátili, keď mi Slavomír napísal, že plánuje vydať vlastnú knihu. Presne som vedel, čo ho čaká, čo bude musieť podstúpiť. Párkrát sme si zavolali

a odovzdal som mu všetky skúsenosti i rady, ktoré som mu vedel poskytnúť. Mimochodom všetky stretnutia i telefonáty so Slavom majú pre mňa zvláštne čaro. Nám „západniarom“ občas tá ľubozvučná slovenčina okolia Martina až trhá uši, napriek tomu je to balada. Neskôr mi poslal rukopis a ja som cítil veľkú vďačnosť, pokoru a zároveň som bol poctený. Ťažko sa popisuje pocit, keď čítate niečo, čo pred vami čítal len samotný autor. Napísať predslov k tejto krásnej knihe je akýsi zázračný bonus.

Verím, že všetci ľudia sú v našom živote z nejakého dôvodu. Špeciálne postavenie majú starí rodičia. Nie všetci majú to šťastie na prítomnosť a múdrosti starých rodičov, ale Samo z knihy, ktorú práve držíte v ruke, to šťastie mal. Mať na blízku výnimočného, múdreho a prebudeneho deda je požehnanie. O to viac, ak tieto múdrosti začnete aplikovať vo vlastnom živote. Ja som takéto šťastie nemal. Jeden dedko odišiel, keď som mal rok a druhý taktiež pomerne skoro, navyše býval ďaleko. Pri čítaní tejto knihy som si veľmi rád predstavoval, že som Samo. Tá predstava bola krásna a ja ju prajem aj vám. Bývam v meste a čoraz viac ma to ťahá do prírody. Zhlboka sa nadýchnuť, len tak sa prejsť, vychutnávať si tu a teraz. Príbeh o Samovi vás preniesie aj do majestátnej prírody a aj tu som Samovi opäť trošku závidel. Uvedomujem si, že mi to nastavuje akési zrkadlo, kde je napísané: *Už konečne chod!* Je toho toľko, s čím by som sa chcel s Vami podeliť, ale z pochopiteľných dôvodov nemôžem. Tie múdrosti i prekvapenia nechám na vás i na vašej fantázii.

Dá sa povedať, že už dva roky sa ma priatelia pýtajú na knihy o pozitívnom myslení – osobnom raste, ktoré sú zkomponované do príbehu. Pochopiteľne mi prvé napadnú *Mních, ktorý predal svoje Ferrari* od Robin Sharmu, či *Boh vždy cestuje inkognito* od Laurenta Gounella, poprípade *Muž, ktorý chcel byť bohatý* od Marka Fishera. Áno, podob-

ných kníh je málo a ja som nesmierne rád, že v ruke držíte ďalšiu. Z celého srdca jej prajem, aby dosiahla také rozmery ako knihy, ktoré som spomenul.

Slavomír, Boh žehnaj Teba, Tvoju rodinu i túto krásnu knihu. A ďakujem Ti, že som pri jej čítaní opäť dostal chuť písať.

Miroslav Zátka

U DEDA

„Kto si?“ spýtal sa chlapec.

„Som ten, ktorého si pozval k sebe. Ten, čo sa ti prihovára v sne, keď v noci spíš. Aj ten, na koho sa obraciaš cez deň. Ukazujem ti cestu a keď z nej zíšeš, dávam ti znamenia, aby si mohol kráčať pokojne ďalej. Už vieš, kto som?“

Zahľadel sa o čosi pozornejšie, akoby bolo pred ním zrkadlo a sám seba sa chcel ešte raz opýtať, s kým sa to vlastne rozpráva. Kto mu ukazuje cestu? Zrkadlo nemal, len ticho sedel v tieni košatej jablone a rozhliadal sa po záhrade plnej ovocných stromov. Boli krásne zakvitnuté. To mal veľmi rád. Záhrada, ktorú od domu prarodičov delilo miesto na vjazd dedovho domáceho traktora či v lete miesto na turnaje bedmintonu, bola ako z katalógu ovocných sádov. Stromy tvorili prirodzenú tieniacu stenu. Nasadené a rozkošatené v jednom rade poskytovali domov vtákom a na jeseň dostatok ovocia nielen pre deda a babku. Mali by ste chuť na jablká, slivky či hrušky? Všetkého bolo dostatok.

V lete to bolo prírodné tienidlo, aby do obývačky domu prenikla len časť slnečných lúčov, ktoré izbe dopriali svetlo, ale neprehrievali ju. Vždy takto na jar si sadol pod najväčšiu a podľa vrások na jednotlivých konároch aj najstaršiu jabloň, akú mal dedo v záhrade. Jej okolie tvorili dva zrezané pníky bývalých susedov, ktoré jej prepustili miesto. Ostatné

stromy sa jej ešte nevyrovnali ani výškou, ani rokmi. Slnko zatiaľ nedosahovalo teplotnú úroveň leta, ale prvé lúče, ktoré stihli roztopiť všetok sneh a ohrievali aj rozkvitnuté stromy, mu robili veľmi príjemného spoločníka. Navyše, keď bol sám, cítil teplo slnka a vôňu stromov ešte o čosi intenzívnejšie.

„Samko, poď, pôjdeme sa prejsť do lesa,“ vyrušil ho v rozprávaní s neznámym dedo.

Deda mal nesmierne rád. Vysoký muž s hustými bielymi vlasmi. Celý život pracoval rukami, vstával každé ráno veľmi skoro do práce a to sa mu tak vžilo pod kožu, že sa toho odmietal vzdať aj teraz, keď si užíval dôchodok. Pracovitý a vždy dobre naladený. Opraviť si malý, doma poskladaný traktor, porýľovať záhradu, natrieť hrdzavejúci plot či vybehnúť v jeho veku na strechu a upevniť škridlu pre neho nebol najmenší problém. Vytešoval sa z takto využitého času. Paličku by ste v jeho rukách hľadali márne. Tú bral len výnimočne. Keď bolo treba zahnať pasúce sa ovce či hydinu do príbytkov. Nehovoril mnoho, napriek tomu si s priateľmi a rodinou užíval debatné krúžky.

Jeho najväčšou radosťou po domácich zvieratách bola záhrada. Zaujímal sa, ako treba ostrihať stromy, aby mali viac úrody, kedy je vhodný čas polievať, kedy hnojiť a kedy je lepšie zasadiť to či ono. Jeho pozornosti neušli ani deti zo širokého okolia, no špeciálne vnuci a vnučky. Čo sa ktorému v škole či na futbale podarilo, kde prekvapil, kde zabojoval. Prirodzenú autoritu rodiny a susedov si získal svojou múdrosťou, láskavosťou a ochotou pomôcť. Cestu, ako zvládnuť dennodenné úlohy, dával najavo svojim prístupom. Prekážku nevidel v ničom a keď mu niekto povedal, že sa to nedá, naštartovalo ho to ako dostihového koňa v boxoch. Dokázal dotyčnému (často aj sebe), že na všetko existuje riešenie. Sčítaná a bystrá myseľ, ktorá konala vždy s pokojom, ale tiež pracovité, kde-tu mozoľom pokryté dla-

ne boli toho dôkazom. Vrásky u neho značili, že dobrých skutkov stihol dedo za svoj život vykonať naozaj veľa a na ďalšie sa stále chystal. V tom mu jeho vek neprekážal. Samo s ním trávil veľa času. Každú chvíľu, keď mal možnosť rozhodnúť sa, či ostane v byte na sídlisku, kde býval s rodičmi, alebo pôjde k dedovi na dedinu, rozhodol sa ísť domov. Takto volal to úžasné, niekedy tajomné miesto, kde mal dedo s babkou malý, ale útulný domček, ktorý od záhrady delilo miesto na vjazd dedovho domáceho traktora či v lete miesto na turnaje bedmintonu.

Bola sobota.

Vybrali sa do lesa kúsok za dedinou. Dedo bol rád, že dnes nemusí kráčať sám. Čerstvý vzduch, ktorý dýchali, spôsobil, že sa v Samovi každým krokom strácali myšlienky na školské povinnosti. On zatiaľ mestský, takmer denno-denný stres dospelákov nepoznal. Ten školský už áno. Bol to akýsi módnny trend dnešnej rozvíjajúcej sa spoločnosti a niektorí ľudia do toho vhupli rovnými nohami. Počúval to aj z úst svojich rodičov, keď sa sťažovali dedovi. Vraj: „Ty sa máš, tebe sa tu žije, keď ťa nič nenaháňa. Nemusíš vstávať skoro ráno a hodinu stráviť v zápche cestou do práce. Potom celý deň stráviť v kancelárii, kde na teba šéf neustále vrieska, stále chce od teba niečo nové a ty nemáš čas sa ani... Vieš čo. Nemôžeš sa dočkať, kedy padne, a cestu domov tráviš znovu v zápche, kolkokrát ešte dlhšie ako ráno. Tebe je hej.“ To je v skratke, ako sa sťažovala mama.

Dedo, ktorý, vstával hádam ešte skôr ako mama v pracovný deň, sa usmial a milo jej povedal. „Vy ste si váš svet urobili takým, aký ho máte. Ja som si ten svoj stvoril tiež. Na rozdiel od vás ja som si ho vytvoril a každý deň vytváram pokojný, plný lásky, dobrých ľudí a dobrodružstva. Ak sa vám treba ponáhľať, tak sa náhlite. Ja sa nemám za čím ponáhľať. Načo aj, všetko ku mne príde v pravý čas.“ Mama svoje, dedo svoje. Obaja milo. Hoci mama podľa výrazu

tváre, ktorý pri dedových odpovediach nahodila, ani len netušila, čo jej tým chce povedať.

Ešte na lúke dedo vyjavil pravý dôvod dnešnej prechádzky.

„Ak chceš nájsť pokoj v živote, musíš ho nájsť najskôr v svojom srdci a cesta do lesa ti v tom môže len pomôcť.“

„Dedo, ale veď ja žiadny pokoj nehľadám, ja ho mám,“ odvetil mu chlapec pohotovo.

„Buď rád a keď sa ti bude zdať, že pokoj strácaš, spomeň si na túto chvíľu. S pokojom a láskou sa ti bude životom kráčať ľahšie,“ dodal dedo.

„Ako ľahšie?“ dobiedzal chlapec, lebo nechápal, o čom to dedo hovorí.

„Vytvoríš si vlastnú cestu,“ odpovedal mu dedo a na viac neostal čas. Boli už blízko lesa, a tak chlapec nelenil a rozbehol sa, aby tam bol prvý. Dedo nevládal ako kedysi, ale aj tak zrýchlil krok, aby si vnúčik nemyslel, že mu dal vyhrať len tak. Možno keby bol počul dedovu odpoveď, vyvíjal by sa jeho život inak. Možno by bol zistil, kto sa to s ním rozpráva a možno by ho začal počúvať. Možno.

Spoločná prechádzka lesným tichom ubehla ako nespo-kojným pracujúcim obedná prestávka. Cesta naspäť hádam ešte rýchlejšie, veď lesné maliny a jahody začínali iba kvitnúť a hlad sa ozýval čoraz viac. Večera ich už určite čaká na stole. Babka vždy vedela pripraviť to najlepšie jedlo. Lepšie ako v hociktorej reštaurácii a určite lepšie ako v školskej jedálni. Kým dojedali, slnko sa začalo schovávať za hory. Dedo po večeri vyšiel do záhrady, poďakoval stromom. Zatvoril ovce, sliepky, pozbieral vajička. Aj im poďakoval. Chlapec ho cez okno v kuchyni pozoroval a nevedel sa vynadívať, aký pokoj z neho vyžaruje. Po večeri pomohol babke s umytím riadu. Kuchyňa bola pre ňu hotový raj. Varila a piekla veľmi rada, takže čas strávený tu jej vôbec neprekážal. Zo vstupnej chodby, kde si Samo stihol často len vyzuť

topánky, to mal do kuchyne na skok. Stačilo otvoriť jedny dvere a už to tam rozvoniavalo. Každú chvíľu dňa inak a všetky vône boli na zjedenie. Stôl a okolo neho rohová lavica. Tam mal dedo aj Samo svoje pevne určené miesto. Babke ostalo na výber, ktorú zo stoličiek si obsadí na opačnom konci stola. Od nich to mala blízko k všetkým dobrotám, ktoré sa na sporáku dovárali.

Všetci najedení, riad uprataný. Babka sa presunula do obývačky k svojim kľbkám vlny a chlapec k oknu. Zobral prvú stoličku, na ktorú dočiahol, posunul si ju bližšie, kľakol na ňu, lakte oprel o parapet a pozoroval deda cez kuchynské okno, ktoré smerovalo priamo do záhrady.

„Čo si im rozprával, veď ti nerozumejú?“ vítal ho chlapec, sotva stihol dedo vojsť do chodby.

„Akože nerozumejú? Každý ti rozumie, keď vieš, ako sa mu prihovoriť. A vôbec na to nepotrebuješ slová. Tiché ďakujem má veľkú silu. Preto ďakujem slnku, lebo bez neho by na zemi nebol život. Som vďačný stromom, že si dokážu zobrať vlahu z pôdy. Ďakujem zvieratkám,“ usmial sa potmehúdsky dedo. Mal odpoveď na všetko a neboli ako v škole, ktorým chlapec často ani nerozumel. Dedove odpovede na jeho zvedavé otázky boli iné. Ukázali cestu a koľkokrát ho prinútili rozmýšľať, ako to ten dedo robí, že je stále taký. Pre chlapca taký iný ako boli ostatní ľudia, ktorých stretával. Mohol mať plno práce, mohol byť ustatý, čas vysvetlíť svojmu vnukovi, o čo ho poprosil, si vždy našiel. A vždy to robil s láskou a nehou jemu vlastnou. Až to bolo v kontraste s jeho upracovanými rukami. Ruky používal s rovnakou radosťou na prácu ako na pohladenie. Tak ako slová, ktorými vedel milo pohladieť na duši, zohriať na srdci, ale aj popohnať k práci. Dedo to mal všetko v rovnováhe a aj babkino občasnú frľanie na jeho život v súlade s prírodou prijímal s vďakou.

TAJUPLNÝ SEN

Bolo to len pred chvíľou, čo sa Samo zobudil, aby mohol vybehnúť na záhradu, a už sa ukladal do postele zas. Kým ležal a rozmýšľal, čo mu neznámy hlas pod jabloňou hovoril, prišiel za ním do izby dedo. Sadol si vedľa neho na posteľ, aby ho s láskou pohladil po tvári.

„Dobrá noc,“ poprial vnukovi. Nechal mu rozsvietenú stolnú lampu, pootvorené dvere na jeho detskej izbe a ešte vo dverách na chlapca žmurkol. To bol signál, že sa môže spokojne uložiť a ráno začnú nové dobrodružstvá. Prítomie izby a zatiahnuté závesy navodzovali atmosféru pokojného spánku. Pravdupovediac, Samovi sa zrazu nechcelo zatvoriť oči a vydať sa do ríše snov, a tak cez pootvorené dvere pozoroval, čo dedo robí. Ten ani zďaleka nemal v pláne spať. Nemali s babkou pustený televízor, ako tomu bývalo doma. Dedo sa neponáhľal z dvora, aby stihol večerné správy. Prišiel kedy prišiel, zažal si lampu nad hlavou, pohodlne sa usadil do obľúbenej pohovky a založil si okuliare.

Zobral do rúk knihu, ktorú mal uloženú na policičke, okuliare posunul ešte bližšie k nosu a pustil sa do čítania.

„Táto kniha ho zaiste baví,“ pomyslel si chlapec. Podľa blaženého výrazu, ktorý sa na dedovi objavil práve vo chvíli, keď otvoril knihu, by to spoznal každý. Už s prvými riadkami sa zahĺbil do deja tak silno, že babka mohla na neho

hovoríť, koľko chcela, dedo prežíval osudy hlavných hrdinov. Nevnímal ani jedno jej slovo, a to babka sedela tesne vedľa neho a štrikovala. Naposledy pohľadom skontroloval deda, ktorý sedel bez pohnutia a čítal, a babku, ktorá prekladala hladko obratko. Vrátil sa potichu do postele a zaspal. Že mu dedo zhasol lampu a zatvoril dvere na izbe zistil až ráno, keď sa zobudil a dedo bol už dávno naladený a pripravený do nového dňa. Zrejme sa už rozpráva s hydinou, ktorú púšťal na dvor. Ale to bolo až ráno, ešte predtým sa mu sníval sen.

Taký sa mu doteraz nesníval. Ak deň ubehol ako krátka chvíľa, tak vďaka tomuto sne sa zdalo, že celá noc trvala iba pár minút. Ani si nestihol zatvoriť oči a už sa ocitol priamo v ňom. S príchodom do sna vnímal siluety ľudí, ktorí kráčali okolo, no stačil pozornejší pohľad a osoby sa mu zdali reálnejšie ako naživo. Bolo tu množstvo predajných stánkov. Podobné videl na trhu, keď sa mu podarilo v sobotu ráno vstať a ísť s dedom nakúpiť do neďalekého mesta. Hoci tam to bol iný zážitok. Ľudia behali, náhlili sa, preberali tovar, občas niečo kúpili. Potom rýchlo k druhému stánku, kúpiť niečo aj odtiaľ, či len obzrieť a zase k ďalšiemu výkladu. Niečo podobné sa pred ním objavilo v tomto sne, s výnimkou toho, že tu sa nikto nikam neponáhľal. Čas plynul pokojne a ľudia si v súlade s ním užívali každú jednu minútu. Kráčali vzpriamene a všetci so širokánskym úsmevom na perách. Takým, čo rozohrial každé srdce. Stačilo ho bez výhrady prijať. Žiadne ukrčené telá bez ducha. Akoby ani neboli z tejto planéty.

„Tu niečo nie je v poriadku,“ pomyslel si, no zatiaľ mlčal. Otvoriť druhému náruč s tým, že sa na neho úprimne usmejeme, to dosiaľ nezažil.

K Samovi, ktorý sedel na lavičke v jednej z bočných uličiek, si prisadol staručký muž. Vôbec si ho nevšimol. Zaujaty tým, ako tu boli k sebe ľudia láskaví a milí, nevnímal, že

ho pozoruje už hodnú chvíľu. A čo sa dialo potom, to už bolo úplne mimo chlapcovho chápania.

Sen je sen. V ňom sa spájajú dva svety. Ten náš pozemský, ktorý je nakoniec tak či tak výsledkom nášho ustavičného premýšľania, a ten vnútorný. Vnútorný svet nášho Ja, ktorý je silnejší a vo sne často tak jasno viditeľný, že sami nevieme (a, pravdupovediac, ani nechceme) uveriť, na čo všetko dokážeme myslieť, čomu všetkému dávame v našich životoch váhu. Väčšinou nevedomky. Vedome ublížiť nikomu nechceme. A už tobôž nie sami sebe. Sníva sa vám často o chorobách alebo sa naháňate, a nevíete za čím? Blúdite cestami kľukatými, a nevidíte cieľ? Plačete, lúčite sa s blízkymi, ktorí odchádzajú, a vy nevíete kam a kedy sa vrátia? Alebo naopak? Tešíte sa z každého okamihu? Usmievate sa, veľa cestujete či oddychujete niekde na pláži? Možno sa milujete so svojím partnerom a ráno sa budíte, akoby to bolo naozaj? To všetko len odzrkadľuje vaše myšlienky, vaše hlboko skryté túžby a postoje k životu. A sen? Sen vám to všetko predostrie ako na podnose.

Samovi sa zdalo, že zaletel na inú planétu. Sedel na lavičke, prísediaceho deduška nevnímal a všetko, na čo si spomenul, k nemu prichádzalo. Zapadalo to do seba v tých najmenších detailoch. Stačilo na hocičo pomyslieť a vo vhodný čas sa myšlienka premenila na skutočnosť. Akoby tým predavačom, ktorí stáli pri svojich stánkoch, hovoril: „Od vás si prosím to, od vás zase hento a z toho stánku by som potreboval toto.“

Pritom iba ticho sedel a rozhliadal sa. Srdce naplnené túžbami hovorilo zrozumiteľnejšie ako tisíckrát opakované „chcem“. Podobne sa cítil jedny Vianoce, keď si rozbalil autodráhu, po ktorej bažil od leta. Nebola presne taká istá, ako ju nakreslil v liste Ježiškovi, ale zrejme nevedel tak dobre kresliť, pomyslel si. No aj tak to bola autodráha, s ktorou sa hrával od leta každý večer, keď ležal v posteli a rodičia si

mysleli, že spí. Oči mal zatvorené a pretekal s autami, až kým skutočne nezaspal. A predavači sa len usmievali a prikyvovali. Tovar mali podľa všemožných želaní. Kto úprimne požiadal, zakrátko si odnášal predmet svojich túžob. Každý dostal, čo bolo v súlade s jeho skutočným prianím. Tí, čo žiadali s ľahkosťou, dostávali ihneď. Iný si musel počkať, kým mu tovar zabalia a domov mu ho doručí zásielková služba. Zrejme presvedčený, že dnes nie je ten správny čas. Tu sa podávali balíky presne podľa prianí. Ak si niekto niečo prial, balík mu doručiť museli. Možno v inom čase, možno na iné miesto. Doručovateľská služba však bola precízna.

Žiadne nové želania, a tak sa mohol Samo pokojne poobzerať navôkol. Milý starček trpezlivo čakal. Chlapca takmer prekotilo z lavičky od ľaku, keď ho zbadal. Slová mu zabehli, preto sa mu ako prvý prihovorel starček.

„Ničoho sa neboj. Otvorené srdce ti pritiahne do života všetky radosti, na ktoré si spomenieš.“

„Vy, vy... Ste tu už dlho?“ vykotal zo seba Samo a popritom sa na milého starčeka zahľadnel pozornejšie. Náramne mu pripomínal deda.

Starec neodpovedal, len prikývol, že lavička je pre oboch spoločná už hodnú chvíľu. „Máš milé aj ďalšie priania. Zatiaľ však nie si ochotný prijať ich. To vôbec nevádi, prídu k tebe, keď bude ich čas. Aby si si pripomenul všetky svoje túžby, maj pri sebe pero a papier. Zapisuj si čo uvidíš, zažiješ, všetko, čo ti napadne. Hocijakú myšlienku, ktorú budeš počuť alebo čítať. Pokojne aj v sne. Raz sa ti to určite zide. Nakoniec svojim zápiskom porozumieš a nájdeš v nich cestu, ktorá ťa privedie k vytúženému šťastiu.“

„Ako budem vedieť, čo je mojím šťastím?“ vyzvedal okamžite.

Múdry starec sa postavil, pomaly vykročil do rušnej hlavnej ulice a jediné, čo Samo pri jeho odchode započul, bolo: „Keď ťa tam cesta privedie, budeš to vedieť. Určite